

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. P.**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Truschingerem
se sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha
2. **V. S.**
3. **E.ON Česká republika, s. r. o.**
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 01 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018, č. j. JMK 82527/2018, sp. zn. S-JMK 27276/2018/OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, č. j. SÚ ZM 325/2015-24987/2017/Rg, sp. zn. SMBK – 3951/2015-SÚ/Rg, jímž Městský úřad Blansko (dále též „městský úřad“ nebo „stavební úřad“) podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, zamítl žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „*Novostavba skladovací a výrobní haly v X*“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území X [X], obec X (dále též „předmětný pozemek“; pozn. soudu: všechna níže v textu uváděná parcelní čísla se vztahují k pozemkům nacházejícím se v tomto katastrálním území, soud tedy dále nebude informaci o katastrálním území u jednotlivých parcelních čísel, vyjma nutných citací, uvádět), včetně zpevněných ploch komunikace a parkovacích stání, přípojek elektrické energie NN, přípojky vody, přípojky splaškové kanalizace s jímkou na vyvážení, přípojky srážkové kanalizace s retenční a požární nádrží a přepadem do vsakovacího objektu a přeložky kanalizace na předmětném pozemku a na pozemcích parc. č. X a X, a to s přihlédnutím k § 149 odst. 1, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska pro novostavbu účelové komunikace.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že byl zkrácen na právu na spravedlivý proces a na svém vlastnickém právu nakládat se svou nemovitostí právně dovoleným způsobem. Nezákonnost žalobce spatřuje zejména v nepřezkoumatelnosti obou napadených rozhodnutí, závazného stanoviska i sdělení, nesprávném právním posouzení věci, nedostatečném zjištění skutkového stavu a porušení základních zásad správního řízení.
3. Odbor dopravy krajského úřadu, který coby nadřízený orgán přezkoumal závazné stanovisko Městského úřadu Blansko, odbor stavební úřad, oddělení silničního hospodářství (dále též „dotčený orgán“) ze dne 23. 12. 2016, č. j. SÚ SH S 156/2016-45715/2016/Pa, sp. zn. SMBK-44489/2016-SÚ/Pa, se nezabýval námitkami žalobce vznesenými proti závaznému stanovisku a fakticky ani obsahem tohoto stanoviska, ale vytvořil vlastní novou konstrukci, kterou odůvodnil závěr, jenž byl shodný jako závěr závazného stanoviska, tedy nesouhlasný. Nedostatky vyplývající ze sdělení odboru dopravy krajského úřadu se poté v plném rozsahu promítly i do obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobce proto s obsahem závazného stanoviska nesouhlasí a považuje je za nezákonné, což je i důvodem nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného. Výklad čl. 15.8.4 normy ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací* a právní závěry dotčeného orgánu i žalovaného vyplývající z takového výkladu jsou zcela nesprávné a právní názor vyslovený v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, na něž je též odkazováno, nadto není pro dotčený orgán závazný.
4. Dle žalobce jsou pro řešení přípustnosti předloženého řešení stavby účelové komunikace rozhodující dvě otázky, tedy zda je bez ohledu na související okolnosti přípustné napojit v daném místě navrhovanou účelovou komunikaci na plochu čerpací stanice, a zda čl. 15.8.4 normy ČSN 73 6110 přikazuje, aby jiné stavby byly připojeny přímo na sjezd samotný. K první otázce žalobce uvedl, že ze zákona o pozemních komunikacích a čl. 15.8.4 normy ČSN 73 6110, čl. 4.4.1 normy ČSN 73 6060 *Čerpací stanice pohonných hmot*,

jakož i z judikatury, vyplývá, že pozemní komunikace v areálu čerpacích stanic pohonných hmot jsou účelovými komunikacemi, což potvrdil i žalovaný ve svém sdělení. Navrhuje-li žalobce připojení neveřejné účelové komunikace na plochu čerpací stanice, jde o připojení neveřejné účelové komunikace na účelovou komunikaci. Vzájemné připojování účelových komunikací není zákonem o pozemních komunikacích vyloučeno. Na vzájemné připojení dvou účelových komunikací lze navíc aplikovat pouze § 11 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (dále též „prováděcí vyhláška“), neboť § 12 této vyhlášky obsahuje podmínky pro připojování sousedních nemovitostí k silnicím a místním komunikacím, nikoliv tedy k účelovým komunikacím, a její § 13 se vztahuje na připojování zařízení uvedených v § 1 odst. 2 písm. c) vyhlášky pouze k silnicím, tedy opět nikoliv k účelovým komunikacím.

5. Při projektování neveřejné účelové komunikace musí být splněny pouze obecné podmínky vyplývající z § 11 odst. 1 prováděcí vyhlášky, přičemž žádný obecně závazný právní předpis ani žádná závazná či jen doporučená technická norma obecně nezakazuje napojení neveřejné účelové komunikace na účelovou komunikaci. Pokud by zákonodárce či Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, který zajišťuje tvorbu a vydávání českých technických norem, měli zájem vyloučit připojení další komunikace na čerpací stanici i v případech, pro které platí norma ČSN 73 6110, jistě by tak učinili stejným nebo obdobným způsobem, kterým tak bylo stanoveno v normě ČSN 73 6101. Z normy výkladem *a contrario* vyplývá, že v ostatních případech, neplatí-li jiná výjimka, další komunikace na čerpací stanici připojovat lze. Nelze zakázat vzájemné propojování účelových komunikací, neboť by to v důsledku znamenalo, že každá účelová komunikace by musela být připojena přímo k místní komunikaci, silnici nebo dálnici, a zároveň že by se účelové komunikace nemohly křížit. Účelové komunikace se ale běžně navzájem napojují a kříží.
6. Ze závazného stanoviska vyplynulo, že chce-li žalobce využít sjezd na čerpací stanici pro účely přístupu ke své plánované novostavbě, musí se připojit přímo na sjezd samotný, nikoliv prostřednictvím této stanice. Tento požadavek dotčeného orgánu znamená, že by žalobce musel vybudovat samostatnou účelovou komunikaci, která by vedla okolo čerpací stanice, aby se mohla připojit přímo na sjezd k ní, tedy k jednomu sjezdu budou připojeny dvě účelové komunikace. Bude-li mít jakákoliv další třetí či další osoba zájem postavit v dané lokalitě stavbu a zajistit její dopravní obsluhu s pomocí stejného sjezdu, pak se bude muset opět připojit na sjezd novou účelovou komunikací, a začal by tak vznikat jakýsi „vějíř“. Taková situace by pak byla ve zřejmém rozporu s cílem a smyslem čl. 15.8.4 ČSN 73 6110, jímž je snížení počtu sjezdů. Žalobce dále předestřel hypotetické příklady, jak by s ohledem na závěr správních orgánů mohly být řešeny jiné situace, např. žádost o zřízení dalšího sjezdu ze silnice v prostoru před sjezdem na čerpací stanici při vybudování dalších novostaveb, rodinných domů apod. Demonstroval na nich, že by sice mohl ke své novostavbě sjíždět přes sjezd vedoucí na čerpací stanici, ale že by si musel vybudovat vlastní účelovou komunikaci v podobě obchvatu kolem celé obrovské plochy této stanice, protože svou novostavbu může dopravně napojit jen přímo ke sjezdu na čerpací stanici a nemůže dopravní napojení realizovat prostřednictvím účelové komunikace na ploše čerpací stanice. Není zde žádný důvod pro to, aby správní orgán podmínil možnost využít sjezd k čerpací stanici pro napojení novostavby tím, že si účastník řízení musí postavit vlastní samostatnou účelovou komunikaci. Navíc textu normy v čl. 15.8.4 ČSN 73 6110 je nutno rozumět tak, že se slovo „napojení“ vztahuje k napojení jiné stavby na komunikaci, ze které se sjíždí. Z textace předmětného článku normy vyplývá, že zakotvuje pouze možnost

samotnou (viz slova „*se mohou použít*“), aniž by však zároveň stanovila, jak má být napojení realizováno. Z projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobce plánovanou novostavbu napojuje prostřednictvím čerpací stanice na silnici I/43, ze které k novostavbě hodlá sjíždět, a že k tomuto napojení zároveň používá sjezd na čerpací stanici, tedy obojí přesně ve smyslu předmětného článku technické normy. Pro soulad s předmětným článkem normy ČSN pak již není podstatné, jak je napojení provedeno. Ze shora uvedeného vyplývá, že čl. 15.8.4 normy ČSN 73 6110 nepřikazuje, aby jiné stavby byly vždy připojeny přímo na sjezd samotný, závazné stanovisko se tak dovolává citované normy ČSN v rozporu s jejím smyslem.

7. Rozhodnutí stavebního úřadu, resp. závazné stanovisko, jsou též v rozporu se zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce předložil k důkazu satelitní fotografie ploch jiných čerpacích stanic postavených v intravilánu obcí, z nichž je patrné, že příslušné správní orgány souhlasily s výstavbou staveb a komunikací je dopravně obsluhujících tak, že se napojují přímo na plochu těchto stanic a nikoliv na samotný sjezd k nim. Vzhledem k tomu, že příslušné správní orgány ve všech shora uvedených příkladech fotografií zachycený stav schválily, měl i stavební úřad rozhodnout o povolení, resp. dotčený orgán vydat souhlas s řešením předloženým ve stavebním řízení žalobcem. Žalobce odkázal např. na areál čerpací stanice ZEROGAS LITAVA, s. r. o., Blučina, kde pruh pro volný průjezd též není zbudován, přičemž k ploše čerpací stanice je připojen areál jiné společnosti. Stavební úřad ani dotčený orgán svůj odlišný postup oproti uvedeným příkladům nijak neodůvodnili. Tímto postupem byla porušena práva žalobce na spravedlivý proces, uvedená skutečnost tvoří podstatnou vadu správního řízení, což v souhrnu způsobuje nezákonnost obou správních rozhodnutí. Žalovaný v rozporu se základními zásadami správního řízení dle § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a nezjistil *ex officio* skutkový stav ve věci jiných případů napojení nemovitostí na čerpací stanici tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Rozhodnutí stavebního úřadu, resp. závazné stanovisko, a v důsledku toho i napadené rozhodnutí žalovaného, jsou pak v rozporu i se závěry znaleckého posudku, který si žalobce nechal vypracovat.
8. Žalobce dále namítl, že závazné stanovisko je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, neboť není zřejmé, jakými úvahami byl dotčený orgán při hodnocení záměru žalobce veden, jaký konkrétní rozpor mezi ustanovením citované normy a navrženou stavbou shledává a v čem tento rozpor konkrétně tkví. V závazném stanovisku není předestřen výklad citovaného ustanovení technické normy a nelze tak přezkoumat, z jakého důvodu je dotčený orgán přesvědčen, že navržená stavba nevyužívá stávající sjezd čerpací stanice a proč je navržené řešení v rozporu s citovaným ustanovením normy. Dotčený orgán se v závazném stanovisku zároveň ani žádným způsobem nezabývá cílem ustanovení 15.8.4 normy ČSN 73 6110, byť tato norma cíl stanovené úpravy výslovně obsahuje. Kritéria kladená na odůvodnění závazných stanovisek Nejvyšším správním soudem závazné stanovisko jednoznačně nesplňuje a je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné, což způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Argumentaci uvedenou shora použil žalobce ve svém odvolání a uplatňuje ji tímto i proti rozhodnutí žalovaného. Jediným předmětem odvolání byla otázka, zda plánovaná novostavba žalobce musí či nemusí být napojena přímo na sjezd ze silnice č. I/43.

9. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami. Konkrétně námitka, že odbor územního plánování a stavebního řádu žalovaného odkazuje ve věci znaleckého posudku, jakož i ve věci nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu, resp. závazného stanoviska na sdělení odboru dopravy žalovaného, který se však o znaleckém posudku, potažmo nepřezkoumatelnosti vůbec nezmiňuje, zůstala zcela nevypořádána. Nadřízený dotčeného správního orgánu se dále vůbec nezabýval existující intenzitou dopravy na ploše čerpací stanice a mírou předpokládaného zvýšení tohoto zatížení v případě existence novostavby žalobce a žádnou z těchto skutečností nijak nezjišťoval. Jeho závěr je tak zcela nepodložený, žalovaný neuvádí, jakými úvahami se při formulaci tohoto závěru řídil, a proto ani tento závěr nemůže legitimizovat potvrzení závazného stanoviska. Žalobce k uvedenému závěru doplňuje, že absence pruhu pro volný průjezd vozidel znamená, že již při budování čerpací stanice bylo zřejmé, že intenzita provozu s ohledem na konkrétní řešení plochy pruh pro volný průjezd vozidel nevyžaduje, neboť stavba stanice byla takto povolena a zkolaudována. Vzhledem k umístění čerpací stanice na velmi frekventované trase směrem do Brna jí denně projedou stovky vozidel, přičemž dopravní zatížení novostavby žalobce je plánováno cca do 10 vozidel denně. Takové navýšení intenzity dopravy na ploše čerpací stanice je zcela v rámci statistické odchylky intenzity dopravy na této ploše, dopravní výkonnost a plynulost dopravy v daném úseku tak nemůže nijak ovlivnit.
10. Žalobce dále odkázal na vyjádření žalovaného ze dne 6. 12. 2010, č. j. JMK 148248/2010, k dřívější žádosti žalobce o souhlas s novostavbou skladovací haly. Jakmile žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu dle svého názoru přesvědčivě vyvrátil právní názor žalovaného a prokázal, že připojení dle normy ČSN 73 6110 lze realizovat dle návrhu žalobce, žalovaný se ve sdělení o svém dřívějším právním názoru již vůbec nezmiňuje, byť byl hlavním předmětem odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu, a vytvořil nový problém o nesamostatné účelové komunikaci. V závěru sdělení pak žalovaný poznamenal, že i bez toho by nešlo připojení povolit, protože připojení „*může způsobit nedostatečnou dopravní výkonnost a plynulost dopravy v daném úseku*“. Na žalobce působí tento postupný vývoj situace jako zřejmá nevůle mu vyhovět a je přesvědčen, že neustálé vytváření nových důvodů pro odmítnutí povolení výstavby je v rozporu se základními zásadami správního řízení.
11. Žalobce proto navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. V doplnění k žalobě ze dne 5. 9. 2018 žalobce reagoval na argumentaci žalovaného, že předmětná čerpací stanice pohonných hmot nesplňuje bod 4.4.1 normy ČSN 73 6060. Dle žalobce žalovaný mylně interpretoval ustanovení této normy, neboť z ní žádným způsobem nevyplývá, že by každá čerpací stanice měla mít minimálně dva pruhy, z nichž jeden by měl být volně průjezdný. Předmětná čerpací stanice pohonných hmot v X tedy byla jednoznačně vybudována v souladu s ČSN 73 6060. Absence údajně „povinného“ průjezdního pruhu tedy v tomto smyslu nemůže být překážkou realizace záměru žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 10. 2018 žalovaný uvedl, že jádrem téměř celé žaloby je problematika souladu komunikačního napojení stavby s ČSN 73 6110, které bylo předmětem posouzení a vydání nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu následně posouzeného odborem dopravy žalovaného v rámci odvolacího řízení, a proto

připojil též jeho vyjádření ze dne 2. 10. 2018, č. j. JMK 139403/2018 (součástí správního spisu). Nerozporuje, že komunikace v areálu čerpacích stanic jsou účelovými komunikacemi, zásadní je však způsob, jakým dochází k připojování čerpacích stanic k silnicím. Připojení čerpacích stanic podléhá speciálnímu režimu připojení, které odpovídá specifickému provozu těchto „dalších nemovitostí“ ve smyslu § 13 odst. 1 prováděcí vyhlášky. V daném případě se tudíž nejedná o připojení záměru na účelovou komunikaci, ale o jeho připojení k tzv. „další nemovitosti“. Účelové komunikace na ploše čerpacích stanic neslouží k účelu připojování jiných nemovitostí, ale jako obslužné komunikace vázící se ke konkrétnímu účelu. Čerpací stanice je v současné době připojena sjezdy jako „další nemovitost“ dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nejedná se tak o připojení účelové komunikace k silnici dle § 10 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Připojení záměru žalobce by tak vyžadovalo nové posouzení připojení čerpací stanice, neboť by došlo ke změně využití a zároveň k vyššímu zatížení připojení k silnici I/43. Žalobcův záměr připojit objekty skladovací a výrobní haly skrze průjezd plochou čerpací stanice je navíc spojen s riziky. Předmětná čerpací stanice nesplňuje bod 4.4.1 normy ČSN 73 6060, neobsahuje totiž průjezdný účelový pruh určený pro volný průjezd vozidel. Průjezd jakéhokoli vozidla směřující k objektům záměru je tak možný pouze mezi stojany čerpací stanice. Není tak zajištěn trvale volný příjezdní pruh, což může způsobit nedostatečnou plynulost dopravy. Navíc každý průjezd vozidla čerpací stanicí je spojen s riziky přirozeně vyplývajících z provozu čerpací stanice pohonných hmot (výbuch, požár). Další riziko představují projíždějící vozidla pro osoby využívající služeb čerpací stanice. V případě schválení tohoto řešení může úřad rezignovat na veškerá pravidla připojování dle zákona o pozemních komunikacích. Hodnocení znaleckého posudku bylo zakomponováno ve sdělení ze dne 25. 4. 2018, a ačkoliv to nebylo výslovně uvedeno, znalecká otázka byla v posudku zodpovězena s výsledkem, že předmětné připojení je v rozporu s právními předpisy.

14. Žalovaný pak nesouhlasil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Závazné stanovisko nemohlo být napadeno samostatně, ale až v rámci odvolání proti rozhodnutí ve věci. Odbor dopravy nezákonnost stanoviska neshledal, naopak shledal, že je v souladu s právními předpisy a potvrdil jej. K námitce nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska byla tato skutečnost žalobci sdělena mj. v odůvodnění napadeného rozhodnutí a následně byla tato námitka zamítnuta. Žalovaný se tak s touto odvolací námitkou náležitě vypořádal. Navíc již neměl žádné zákonné nástroje, které by umožňovaly další přezkoumání již přezkoumaného závazného stanoviska, a proto mu nezbývalo, než potvrzení nesouhlasného stanoviska akceptovat a odkázat na něj. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

15. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Ze spisu vyplynuly následující, pro věc podstatné skutečnosti. Dne 30. 1. 2015 obdržel stavební úřad žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Novostavba skladovací a výrobní haly v X*“ na pozemku parc. č. 935/189. Stavební úřad vydal po doplnění podkladů územní rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015, č. j. SÚ ÚR 325/2015-

40730/2015-He, sp. zn. SMBK-3951/2015-SÚ/He, kterým předmětnou stavbu umístil. Na základě odvolání osoby zúčastněné na řízení 1. žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2016, č. j. JMK 134764/2016, sp. zn. S-JMK 5551/2016/OÚPSŘ, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný s ohledem na sdělení odboru dopravní správy zjistil, že písemnost Městského úřadu Blansko ze dne 9. 9. 2015, č. j. SH S 124/2015-31797/2015/Bí, označená jako závazné stanovisko, nebyla závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, neboť nebyla vydána podle § 40 odst. 4 písm. d) silničního zákona. Stavební úřad pak v navazujícím řízení, vázán právním názorem odvolacího orgánu, vyzval žalobce k doplnění žádosti o závazné stanovisko dotčeného orgánu pro řešení navržené veřejně přístupné účelové komunikace. Jelikož bylo následně žalobcem doložené závazné stanovisko ze dne 23. 12. 2016, č. j. SÚ SH S 156/2016 – 45715/2016/Pa, nesouhlasné, stavební úřad se žádostí již dále nezabýval a s přihlédnutím k § 149 odst. 2 a 3 správního řádu a podle § 92 odst. 2 stavebního zákona žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. SÚ ZM 325/2015-24987/2017/Rg. Jelikož odvolání žalobce směřovalo zejména do závazného stanoviska dotčeného orgánu, žalovaný si vyžádal od odboru dopravy potvrzení nebo změnu tohoto stanoviska. Ten sdělením ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60629/2018, nesouhlasné závazné stanovisko potvrdil. Žalovaný následně postup stavebního úřadu v napadeném rozhodnutí aproboval.

17. Ačkoliv je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění výše označené stavby, spornou se stala zejména otázka zákonnosti a přezkoumatelnosti závazného stanoviska vztahujícího se k řešení navržené účelové komunikace. Konkrétně jde o posouzení, zda lze připojit žalobcem navrhovanou neveřejně přístupnou účelovou komunikaci na parc. č. 935/189 k ploše čerpací stanice pohonných hmot na pozemku parc. č. 935/8.
18. Dle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.*
19. Podle § 1 odst. 2 písm. c) prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. křižovatkou není mimo jiné *úrovňové připojení zastávky osobní linkové dopravy, čerpací stanice pohonných hmot, motelu, motorestu, parkoviště, odpočívky apod., na silnici nebo na místní komunikaci.* Dle § 11 odst. 1 této vyhlášky *vzájemná připojení pozemních komunikací se zřizují tak, aby svým umístěním a provedením vyhovovala bezpečnosti silničního provozu, zajišťovala potřebnou dopravní výkonnost, potřebný rozhled, podmínky pro plynulé vedení a průjezd dopravních proudů a řádné odvodnění. Nejmenší vzdálenosti nově budovaných křižovatek na komunikacích, umístění a uspořádání křižovatek obsahuje závazná ČSN 73 6102 a bližší podrobnosti jsou uvedeny v doporučených ČSN 73 6101 a ČSN 73 6110.* Podle § 13 odst. 1 této vyhlášky se pak na silnice *připojují zařízení uvedená v § 1 odst. 2 písm. c) podle místních podmínek tak, aby nebyla snížena plynulost a bezpečnost dopravy, přednostně na jejich příjezdních úsecích. Tato připojení se zřizují odbočovacími a připojovacími pruhy; rozhodnutím silničního správního úřadu může být povoleno připojení pouze vyřazovacím úsekem, bez zařazovacího úseku.*
20. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska, neboť jeho případná nepřezkoumatelnost by způsobila též nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jemuž slouží jako podklad, pokud správní orgán ve svém rozhodnutí na uvedené stanovisko poukáže. Nutno připomenout, že závazné stanovisko coby podklad rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 149 správního řádu nelze napadnout samostatně a soudní přezkum jeho

obsahu je tak umožněn právě až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. dále platí, že soud přezkoumává zákonnost závazného stanoviska, a nikoliv jeho věcnou správnost. Rozsah přezkumu zákonnosti závazného stanoviska přitom zahrnuje posouzení, zda jeho obsah, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, alespoň v základní rovině odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Tato povinnost byla s účinností od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu a k požadavkům na odůvodnění závazných stanovisek se mnohokrát vyjádřila i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018-102, nebo ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS).

21. Zdejší soud posoudil závazné stanovisko dotčeného orgánu ve smyslu citovaných zákonných požadavků a judikatury a dospěl k závěru, že takto formulované stanovisko vyhovuje požadavkům kladeným na jeho obsah. Dotčený orgán vydal závazné stanovisko podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích za účelem posouzení stavby neveřejné účelové komunikace v uzavřeném areálu na předmětném pozemku a pozemcích parc. č. 935/190 a 935/8, která je součástí požadovaného záměru (na ostatní stavby navrhovaného záměru se tedy stanovisko nevztahovalo). Tato účelová komunikace měla být dle projektové dokumentace napojena na plochu čerpací stanice pohonných hmot umístěné na parc. č. 935/8, která je připojena na silnici č. I/43. Dotčený orgán uvedl, že byl při vydání závazného stanoviska vázán již dříve vysloveným právním názorem nadřízeného správního orgánu, tedy odboru dopravní správy žalovaného, který k dané stavbě vydal sdělení ze dne 30. 6. 2016, č. j. JMK 104306/2016, a rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 5175/2014, kterým bylo povoleno provádět stavbu v ochranném pásmu silnice I/43 Brno–Svitavy. Ze sdělení ze dne 30. 6. 2016 vyplynulo, že na navržené napojení je třeba nahlížet jako na vzájemné napojení pozemních komunikací, a z rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 závěr, že se komunikační připojení nemá navrhovat dle normy ČSN 73 6101 *Projektování silnic a dálnic*, ale dle normy ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací*. Právě s čl. 15.8.4 této normy je navrhované komunikační připojení dle dotčeného orgánu v rozporu. Pro připojení k obslužným dopravním zařízením je možno využít pouze sjezdy k těmto zařízením, nikoliv zpevněnou plochu parkoviště čerpací stanice. Dotčený orgán pak ve svém stanovisku uvedl, že stavba čerpací stanice pohonných hmot není součástí ani příslušenstvím přilehlé silnice dle § 14 zákona o pozemních komunikacích, avšak dle technické normy ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací* bodu 15. 8. je čerpací stanice obslužným dopravním zařízením, které se dle bodu 15.8.4 této normy připojuje na místní komunikace sjezdy nebo samostatnými sjezdy. Sjezdy se mohou použít i pro napojení jiných (více) obslužných dopravních zařízení a také jiných staveb (kromě obslužných dopravních zařízení), např. obchodních a jiných veřejných staveb (služby, stravování, ubytování apod.), s cílem snížit počet sjezdů a v odůvodněných případech podle místních podmínek také pro napojení přilehlých neveřejných staveb (např. rodinných domků). Dle dotčeného orgánu byla neveřejná účelová komunikace v rozporu s tímto bodem, protože by nevyužívala stávající sjezd čerpací stanice, nýbrž by byla napojena přímo na obslužné dopravní zařízení (čerpací stanici).

22. Jelikož žalobce v odvolání brojil proti obsahu závazného stanoviska, žalovaný zaslal žádost o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu nadřízenému dotčenému orgánu, tj. Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy. Žalobce konkrétně namítal nesprávný právní výklad normy v bodě č. 15.8.4 ČSN 73 6110, resp. že žádný obecně závazný právní předpis ani závazná či doporučená norma nezakazuje v projednávaném případě připojení navrhované neveřejné účelové komunikace na účelovou komunikaci na ploše čerpací stanice. Nadřízený dotčený orgán k tomu uvedl, že podmínky pro vzájemné připojování komunikací upravuje zejména § 11 prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. Podmínkami pro připojování tzv. „dalších nemovitostí“ na komunikaci dle § 1 odst. 2 písm. c) této vyhlášky se pak zabývá § 13 této vyhlášky. Skutečnost, že pozemní komunikace v areálu čerpací stanice jsou účelovými komunikacemi, pak primárně nevyplývá z norem ČSN 73 6110 – *Projektování místních komunikací* nebo ČSN 73 6060 – *Čerpací stanice pohonných hmot*, nýbrž ze samotného zákona o pozemních komunikacích. Dle § 10 odst. 1 tohoto zákona je na čerpací stanici třeba pohlížet jako na sousední nemovitost, která je jako celek připojena na silnici sjezdem a nájezdem a navrhovaná neveřejná komunikace se tedy napojuje na tuto sousední nemovitost, nikoliv na účelovou komunikaci, jak se domníval žalobce. Připojení skladu na čerpací stanici by bylo možné v případě, že by zde existovala účelová komunikace napojující se na silnici č. I/43 dle § 11 prováděcí vyhlášky, což ale navrhovaná komunikace nesplňuje. Připojením skladu by se změnil charakter využití připojení čerpací stanice ze sjezdu k sousední nemovitosti dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích na připojení účelové komunikace dle § 10 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Připojení čerpací stanice by tak muselo být znovu posouzeno, neboť by došlo ke změně využití a zatíženosti připojení, přičemž by musela splňovat požadavky dle § 11 odst. 1 prováděcí vyhlášky, tedy tak, aby svým umístěním a provedením vyhovovala bezpečnosti silničního provozu, zajišťovala potřebnou dopravní výkonnost, potřebný rozhled, podmínky pro plynulé vedení a průjezd dopravních proudů a řádné odvodnění. Nadřízený dotčený orgán dodal, že komunikace předmětné čerpací stanice nesplňuje bod 4.4.1 normy ČSN 73 6060, neboť neobsahuje průjezdný účelový pruh. Nebyl by tak ani zajištěn trvale volný příjezdní pruh pro vozidla, což by mohlo způsobit nedostatečnou dopravní výkonnost a plynulost dopravy v daném úseku. Uzavřel, že o připojení účelové komunikace na jinou účelovou komunikaci se v projednávaném případě jednalo pouze zdánlivě, neboť by se navrhovaná neveřejná účelová komunikace napojovala na další nemovitost ve smyslu § 13 prováděcí vyhlášky.
23. Dle názoru soudu tak ze závazného stanoviska vyplývá, jakou konkrétní otázku dotčený orgán posuzoval (požadavek na vydání závazného stanoviska k napojení novostavby haly), z jakého titulu tak činil [dle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích], a z jakých podkladů vycházel (žádost žalobce, projektová dokumentace a již dříve vyslovené právní závěry odboru dopravní správy žalovaného viz sdělení ze dne 30. 6. 2016, č. j. JMK 104306/2016, a dále z rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, č. j. JMK 5175/2014). K posledně zmiňovaným podkladům lze dodat, že stavební úřad si vyžádal součinnost, resp. posouzení odborem dopravní správy žalovaného, zda lze vztáhnout závěry rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 i na aktuální projektovou dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, přičemž tento správní orgán usoudil, že tak učinit lze, neboť umístění a rozsah stavebních objektů byly v porovnávaných projektových dokumentacích shodné, tudíž předmětné rozhodnutí bylo možné vztáhnout i na projektovou dokumentaci z roku 2014 (viz sdělení ze dne 6. 10. 2015, č. j. JMK 91305/2015). Dotčený orgán dále popsal, jaké příslušné právní předpisy

aplikoval a k jakým závěrům na jejich základě dospěl (zákon o pozemních komunikacích, prováděcí vyhláška a norma ČSN 73 6110). V závazném stanovisku je rovněž dostatečně odůvodněno, z jakého důvodu je navrhované napojení v rozporu s příslušnou technickou normou. Ačkoliv si lze zcela jistě představit ještě podrobnější a ucelenější argumentaci, dle názoru soudu ze stanoviska jako celku vyplývá, proč dotčený orgán s navrhovaným záměrem připojení komunikace na plochu čerpací stanice nesouhlasil, a nelze je tak považovat za nepřezkoumatelné. O tom ostatně svědčí i fakt, že žalobce s tam vyslovenými právními závěry polemizoval a brojil proti nim jak v odvolání, tak v žalobě. Navíc, jak bude uvedeno níže, odůvodnění dotčeného orgánu doplnil nadřízený dotčený orgán ve svém potvrzujícím sdělení. Stejně jako tvoří druhostupňové rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, lze totéž říci i o situaci závazného stanoviska a následného stanoviska nadřízeného orgánu podle § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění do 31. 12. 2020. Nadřízený orgán je totiž taktéž oprávněn korigovat, měnit či doplňovat úvahy prvostupňového orgánu (dotčeného orgánu, který vydal závazné stanovisko), a jejich obsah je tak nutno posuzovat v souhrnu. V projednávaném případě sdělení nadřízeného dotčeného orgánu spolu se závazným stanoviskem tvoří ucelený celek, který dostatečně odůvodňuje závěr, proč dotčený orgán nemohl z věcného hlediska s navrhovaným záměrem souhlasit.

24. Potvrzující závazné stanovisko pak musí rovněž přezkoumatelným způsobem reagovat na odvolací, případně rozkladové námitky směřující proti potvrzovanému závaznému stanovisku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22). Nadřízený dotčený orgán ve svém sdělení ze dne 25. 4. 2018 poměrně stručnou argumentaci dotčeného orgánu podrobně rozvedl a odůvodnil, proč je navrhované napojení účelové komunikace v rozporu s příslušnými právními předpisy. Nelze tedy souhlasit s žalobcem v tom, že by se odůvodněním dotčeného orgánu vůbec nezabýval a vytvořil argumentaci zcela novou. Nadřízený dotčený orgán se také vypořádal s námitkami, které směřovaly do obsahu závazného stanoviska. Konkrétně k namítanému nesprávnému výkladu bodu 15.8.4 normy ČSN 73 6110 na str. 2 až 3 sdělení uvedl, že při interpretaci normy ČSN 73 6110 vycházel primárně ze zákona o pozemních komunikacích a prováděcí vyhlášky. Zejména z nich pak vyplývá, že v projednávaném případě se nemohlo jednat o připojení účelové komunikace na jinou účelovou komunikaci, pokud dle § 13 prováděcí vyhlášky se v případě napojení na plochu čerpací stanice jedná o napojení neveřejné účelové komunikace na další nemovitost, přičemž s ohledem na § 11 této vyhlášky takové připojení nelze realizovat. Ačkoliv je pak pravdou, že nadřízený dotčený orgán ve sdělení přímo neodkazoval na žalobcem předložený znalecký posudek, z jeho odůvodnění je zřejmé, že se zabýval namítaným chybným výkladem čl. 15.8.4 normy ČSN 73 6110, tedy, ve svém důsledku reagoval i na závěry znaleckého posudku, kterými žalobce podpořil svou odvolací argumentaci k chybnému výkladu příslušné části technické normy (úkolem znaleckého posudku totiž bylo posouzení, zda je navrhované připojení na účelovou komunikaci v prostoru čerpací stanice v souladu či rozporu s normovými parametry). Znalecký posudek byl též předmětem posuzovaných podkladů, jak ostatně uvedl i žalovaný na str. 14 odst. 1 napadeného rozhodnutí. V tomto směru proto nelze přisvědčit žalobci, že by takové odůvodnění bylo nepřezkoumatelné, neboť institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč jeho argumentaci nepovažuje za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se tak maximálně dílčího nedostatku odůvodnění. Pokud pak žalobce

argumentoval tím, že čerpací stanice v X byla jednoznačně vybudována v souladu s normou ČSN 73 6060, pak k tomu soud uvádí, že tato otázka nebyla předmětem projednávané věci, a pokud se k ní žalovaný vyjádřil, bylo to nad rámec odůvodnění sdělení.

25. Žalovaný pak také nijak nepochybil, pokud ty odvolací námitky, které směřovaly do závazného stanoviska, vypořádal pouhým odkazem na konkrétní část potvrzující části závazného stanoviska nadřízeného orgánu. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65). To totiž ani není v pravomoci stavebních správních orgánů. Dotčené orgány státní správy se v závazných stanoviscích vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit rozhodující správní orgán. Správní orgány jsou tak jejich vyjádřeními vázány a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jejich úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163). Stejně tak k námitkám žalobce proti odbornému posouzení navrhovaného připojení ze strany příslušných orgánů soud opakuje, že ani správním soudům nepřísluší posuzovat věcnou správnost závazného stanoviska. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 230/2016-65, *„soud je toho názoru, že postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné (...).“*
26. S ohledem na výše uvedené pak nelze ani správním orgánům vytýkat, že žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nevyhověly. Jestliže bylo totiž v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 3 správního řádu, resp. § 51 odst. 3 téhož zákona). Tak tomu bylo i v projednávaném případě. Ze stanoviska i potvrzujícího sdělení jednoznačně vyplývalo, že předmětné žádosti nelze vyhovět, nebylo tedy nutno vést další řízení, resp. obstarávat další podklady (srov. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2423/2011 Sb. NSS).
27. Právní závěry závazného stanoviska ve znění sdělení nadřízeného dotčeného orgánu, potažmo právní závěry stavebního úřadu a žalovaného z nich plynoucí, tedy že komunikace v areálu čerpacích stanic jsou sice účelovými komunikacemi, což však nic nemění na tom, že rozhodným je způsob připojení samotných čerpacích stanic k silnicím, přičemž je na ně nahlíženo jako na celek, tedy na tzv. *„další nemovitost“* ve smyslu § 13 odst. 1 prováděcí vyhlášky, tudíž se v projednávané věci vůbec nejedná o připojení záměru na účelovou komunikaci, ale o jeho připojení k tzv. *„další nemovitosti“*, soud považuje za logické a přesvědčivé. Tyto závěry plynoucí přímo ze zákona o pozemních komunikacích a z prováděcí vyhlášky přitom současně vylučují, aby argumentační těžiště věci leželo ve výkladu jednotlivých norem (ČSN), pročť se soud blíže nezabýval hypotetickými příklady, na nichž se žalobce snažil poukázat právě na dodržení obsahu těchto norem.

28. Zdejší soud se dále neztotožnil s námitkou porušení zásady legitimního očekávání stavebním úřadem, resp. dotčeným orgánem. Zásada legitimního očekávání je mimo jiné zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tuto zásadu však nelze vnímat absolutně. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž obsahuje celou řadu omezujících podmínek a výjimek z této zásady (srov. např. rozsudky ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 4/2014-33, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6 Ads 84/2012-48, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132). Žalobce v řízení předložil letecké snímky několika čerpacích stanic, které měly dokazovat, že v jiných řízeních stavební úřad napojení účelové komunikace na plochu čerpací stanice povolil. Dle soudu je ovšem z leteckých snímků patrné, že ve většině případů se nejedná o typově podobné situace – u čerpacích stanic v Prostějově, Chrašticích, Čestlicích, Brně-Slatině, Brně-Černovicích, Brně – Králově Poli a Napajedlích se na ploše čerpacích stanic nachází průjezdný účelový pruh určený pro volný průjezd vozidel, a poslední čtyři zmiňované čerpací stanice se dokonce napojují na příslušné účelové komunikace tak, že vůbec neprochází plochou čerpací stanice. Čerpací stanice nacházející se v Brně-Řečkovících se pak napojuje přímo na samotný nájezd na silnici č. I/43. O teoreticky obdobném případě jako v projednávané věci tak lze hovořit pouze u čerpací stanice v Blučině, kdy je stavba připojena na areál čerpací stanice u sjezdu ze silnice II. třídy. Zde však soud souhlasí s žalovaným v tom, že bez znalostí bližších okolností tohoto případů nelze *a priori* konstatovat porušení rozhodovací praxe správních orgánů. Legitimní očekávání zakládá jednotná a dlouhodobá praxe stavebních úřadů, nikoliv ojedinělý případ, jakým se může zdát být tento. Jinak řečeno, i kdyby stavební úřad v tomto případě teoreticky rozhodoval odlišně, nejednalo by se o setrvalou správní praxi způsobitou založit legitimní očekávání. Navíc, žalobce na podporu svého tvrzení nepředložil žádné rozhodnutí stavebních úřadů, ani nepopsal bližší okolnosti toho kterého případu týkající se rozhodovací praxe konkrétního stavebního úřadu. Neprokázal tedy, že by konkrétní stavební úřad či dotčený orgán vedl řízení v typově srovnatelné věci a rozhodl odlišně. Tato žalobní výtky je tedy nedůvodná, a z tohoto důvodu je i nedůvodná související námitka žalobce, že stavební úřad nezjistil *ex officio* skutkový stav ve věci jiných případů napojení nemovitostí na čerpací stanici tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil právo žalobce na spravedlivý proces.
29. Pokud pak žalobce tvrdil, že stavební úřad vytváří neustálé nové důvody pro odmítnutí povolení výstavby záměru, pak lze dodat, že v projednávané věci ani z obsahu správního spisu ani z vydaných rozhodnutí v přezkoumávané věci nelze v žádném případě dovodit jakékoliv zaujaté chování správních úřadů. Žalovanému nelze vytýkat jakoukoli nezákonnost při vydávání napadeného rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímou atakovat jeho subjektivní veřejná práva. Soud tedy v postupu správních orgánů neshledal žádné porušení základních zásad správního řízení.
30. Co se pak týče leteckých snímků různých čerpacích stanic, ty žalobce předložil již v rámci odvolání. Z těchto důvodů soud předloženými fotografiemi neprováděl dokazování, neboť ty byly již součástí správního spisu. Výjimkou jsou pak jen tři fotografie detailu čerpací stanice ZEROGAS LITAVA, s. r. o., nicméně ty soud považoval za nadbytečné provádět k důkazu. Pokud jimi žalobce měl v úmyslu podložit svůj závěr o nejednotné rozhodovací praxi ve shodných nebo podobných případech, postačil k tomu letecký snímek této čerpací stanice, který se již ve správním spise nachází. Soud neprováděl dokazování ani

rozhodnutími správních orgánů nebo dalšími žalobcem navrhovanými listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud považoval rovněž za nadbytečné provádět dokazování normou ČSN 73 6060 *Čerpací stanice pohonných hmot* a dotčenou částí normy ČSN 73 6101 *Projektování silnic a dálnic*, neboť po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené účastníky vyhodnoceny již z provedených důkazů a obsahu správního spisu. Kopie části normy ČSN 73 6110, o jejímž výkladu vedl žalobce polemiku, je pak rovněž součástí správního spisu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení pak tyto osoby ani nenavrhovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2021

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu